

једно тело, као што смо и примили једно помазање вере и поставимо крај свакоме зломе осећању једних према другима, да сви заједно постанемо учесници небеских награда, које нам се дају благодарећи љубави, пројављујући да смо њихови истински ученици и њихова истинита чеда, да будемо препознани као синови њихови, као они који се држе њихове љубави и који строго следе њихове поуке и следствено који ни у чему не нарушавају њихова свештена учења

Трећи дан након Христовог Рођења, уступивши, међутим празновање Стефану, четврти су дан сачували сами за себе, имајући на уму заповести владике и побринувши се да их испуне: „јер је онама који желе да заузму прва места и стреме да приобрету већу част, заповедио да заузму последње место, дословно им говорећи да уколико ко жели да буде старији, нека буде од свих најмањи и већи међу вама нека буде као мањи, и старији као онај који служи; јер ко се узноси, смириће се и ко се смири узвисиће се“ (Мк. 9, 35; Лк. 22, 26; Мт. 23, 12). И последњи међу онима који су позвани да раде у винограду, добили су награду са првима (Мт. 20, 1 – 16). Добро знајући ово, свети апостоли Петар и Павле заузимају друго место, а свештеном Стефану уступају првенство, да би на најправеднији начин били први и својим нас примером научили савршеном путу узвишавања – заправо скромности и смирењу, путу, који нам је Христос, најпре га извршивши, предложио. Научите се од нас (као да говори апостол), који говоримо својим делима, да смо кротки и смирени срцем, по запо-

вести Христа, Владике и Учителја. На основу овога први нас је саветовао да поштујемо једни друге, стављајући другог изнад себе, а други жели да се обучемо у смирење један према другоме, јер се Бог, како се каже, гордима противи, а смиренима даје благодат, због чега је и додао овоме савету: „Понизите се, дакле, под моћну руку Божију, да вас узвиси кад дође вријеме“ (1Пет. 5, 5 – 6). И њих, драга браћо и сестре, чији смо слушаоци и ученици, усвојимо са њиховим учењем и подражавањем њима и спојимо са слушањем речи и дела, на основу овога усвојивши узајамну љубав једних према другима, да би смо, речију и делом потрудили се да им подражавамо, бивајући налик на њих, и тако у складу са овим празнујући њихов празник, развеселимо се душом и духом и радосно начинимо њихово најрадосније славље. Зато што, уколико ово чинимо на наведени начин они, видећи то, још се више радују и још се више испуњавају весела и радују се заједно са нама и наслађујући се, приносе молитве Богу за нас, молећи се да имамо миран живот и измољавајући за нас Царство Небеско, које нека би било свима нама – након што на доличан начин доведемо себе у поредак и очистимо се светим покајањем и свежемо себе узама узајамне љубави - да стекнемо наслађивање и озареност и задобијемо нестарив и непролазни живот у Христу Исусу, Господу нашем, Кога заједно са Оцем и Свесветим Духом – слава, част, моћ, величина и хвала, свагда, сада и увек и у векове векова. Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАЗНАРНИ ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ ПРВОРХОВНИ АПОСТОЛИ ПЕТАР И ПАВЛЕ

ѿренос мошћију святой краља Сѣфана Дечанској

ѿренос мошћију святой Пейтра Коричкој

Мш. 16:13-19 (зач. 67); 2 Кор. 11:21-12:9 (зач. 193).

свѣти Софроніје Јерусалимски

ПОХВАЛНА БЕСЕДА БЛАЖЕНИМ АПОСТОЛИМА ПЕТРУ И ПАВЛУ, ИЗГОВОРЕНА НА ЧЕТВРТИ ДАН ПРАЗНИКА ХРИСТОВОГ РОЂЕЊА

Опет нам је засијала нераздељива двојица, опет нам је проклијао неисказиви саживот, када се празновање двојице апостола слило у један празник и једно славље и озарило нас двоструком радошћу, попут јединственог сјаја сунчане светлости. Зато што се данас прославља Петар, врховни од апостола и скупа са њим и Павле, једнак са њим по благодати и близак по апостоској части, иако није припадао свештеном броју 12 светлосјајних апостола, чије изабрање није учинио ма ко од обичних људи, нити пророк, нити патријарх, нити праведник, нити бестелесни и небески аѿнео, јер су сви они слуге и саслужитељи нама људима, чак иако нас веома превазилазе врлином и духовном узвишеношћу и благодаћу, него га је изабрао Сами Христос, Владика свију, а уједно

Бог и Господ, двоструки по природи и Један по Ипостаси, који има божанску и људску природу и јасно уочљив као носиоц обе природе – божанске и људске и због непромењивог и ненарушивог сједињења у Њему ових двају природа, ни на који начин се не раздељује на једну или другу и не допушта ма какво раздељење нити раздвајање, али се те природе из којих се састоји, нису слиле у једну, чак иако су сједињене по Ипостаси (у једну Ипостас) и нису одвојене једна од друге те природе из којих се састоји, чак иако се Он у њима савршено познаје као Бог и као човек и познаје се као Један и у једној и у другој природи; Он, који познаје срца и скривене мисли и гледа невидљиве покрете душе, све оно што сваки човек тајно помишља у срцу, чак иако мисли да срамни покрети његове

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

природе могу остати сакривени.

Овако се бринући за наше спасење, ради чега је и сишао са неба ка нама, послао је призив рибарима и дао им благодат апостолства, сразмерну њиховом броју, која их пак не раздељује по части и не слива уједно њихове рангове, већ при јединству апостолске части и благодати очувава различитост њихових рангова; јер Премудрост Божија и Сила и Логос (Реч) које својим знањем (бесконечно) превазилази знања свију, прекрасно је заповедио да се сачува и јединство апостолске части и призна јасна разлика у расподели, да се поредак не би преокренуо у немир, јер је Богу беспоредак мрзак, и да благодат части не би била расечена на неједнаке степене благодати. Јер су дарови непромењиви и границе које је поставио, ни на који начин, како пише у Псалму, неће бити пређене (Пс. 103, 9). Он, Који све устројава у потребној мери и по ретку и свакоме нелицемерно дарује дарове, након што је учинио прво изабрање дванаесторице апостола, установио је и други поредак, њих 72. Након, пак, Вазнесења од земаљских дела на небо, које је било по телу, које је примом од нас (јер пре тога него што је дошао к нама био је бестелесан), јавио је и треће изабрање, на диван начин увећававши број апостола, не уводећи разлике у апостолској части, јер је наш Бог, грнчар свега што постоји и има власт да уз помоћ глине начини сасуде какве пожели и нико се не може супротставити Његовој вољи. Он је и након што је јавно изабрао Павла, рекао Ананији који је крстио Павла и постао му наставник, јер је он просветлио и

његово слепило и крстио онога који је прогледао и онога који се крстио подучио богонадахнутом учењу: „Иди, да му предаш свештено учење, а такође и да би прогледао, као Мој изабрани сасуд, да изнесе Моје име пред незнабожачким народима и царевима и синовима израиљевим“. „А ја ћу му показати колико му ваља пострадали за Име моје“ (Дап. 9, 15 – 16). А и сами чудесни Павле, показујући одакле настаје част његовог апостолског служења, написао је овако: „Онај који поможе Петру у апостолству међу обрезанима поможе и мени међу незнабошцима“ (Гал. 2, 8).

Дакле пошто је Спаситељ, Својим изабрањем, спојио са Петром, првоврховним апостолом и проповедником, свештеног Павла и обојици подарио једнаку част (премда је првога учинио апостолом обрезаних, а другога одредио за паству из незнабожаца) и исту благодат и дао им богодаровану власт да усиновљавају Богу и Родитељу, све оне који се кроз Њега, као Христа, обраћају Њему и обојици даровао једнако име, да се називају по самоме Христу: „Хришћани“, онда је природно што и ми, њихови ученици и следбеници, делећи њихову веру и љубећи њихово учење, сједињујемо једне са другима оне које је већ сјединила једне са другима благодат Духа и установљавамо им заједнички празник, као онима који су задобили исто и подједнако изабрање. Тако ми сада празнујемо за Христа, Који нас је посредством њих обојице озарио, једном духовном радошћу, један празник, јер оне које је Христос сјединио и снабдео једном благодаћу, како су то установили Оци који су нас у

Христу родили, не би било безопасно раздвајати; стога су они и одредили да се празнује заједнички празник и тако на најјаснији начин поштујемо њихово сарадничтво, јер тамо где се произноси име Петра, корифеја међу апостолима, тамо се возглашава и Павлово име, и тамо где је молитвено присутан свештени муж Павле, тамо је видан и Петар, његов пријатељ.

На тај начин ови мудри и свештени мужеве чине чудесно пријатељство једног са другим, не желећи раздвајања једног од другог, одвраћајући се од раздељења, уклањајући се од раскола, избегавајући расецања, не љубећи одступања једног од другог као узроке мржње и повод за свађу, да би нас овиме научили користи која се јавља из духовне љубави и добротности које настаје од осећања дружбе у Христу; оно пак, што не бива по Христу Богу, то чиниоцима не доноси ниоткуда никакву корист; ето из тога узрока и њих обојица, учећи нас користи која настаје из љубави и својим примером нам описујући њен значај и сачињавају један заједнички празник. Отуда, признајући значење нераскидиве љубави, која нас повезује једне са другима, они су је одредили, као највећи од свих дарова, као ону која не зна да друго ме учини зло. „Љубав“, говори један апостол, „не чини зла ближњему“ (уп. 1Кор. 13, 4) и поручује онима који су се обукли у њу да снисходе једни другима; и не само ово, него и заповеда да не траже своје, него по осећању љубави да желе оно што је угодно ближњем. Она оне који су јој причасни, чини једним телом и једним духом и

утврђује у једној нади (хришћанског) призвања и објављује као заједничаре вечнога живота. Други, пак, апостол говори: „Душе своје очистивши Духом у послушању истине за братољубље нелицемјерно, од чиста срца љубите једни друге искрено“ и као Божије слуге, Који нас је узпоштовао, заволите братољубље (1Петр. 1, 22), знајући да нас љубав чини браћом он нас најпре ватрено саветује да имамо узајамну љубав јер апостол одлучно благовести да љубав покрива мноштво грехова (1Петр 4, 8).

А ми, тако усдно поступајући насупрот њиховом учењу, не само да не желимо да љубимо једни друге, већ смо спремни и да као непријатеље мрзимо наше ближње, не знајући уопште, да мржња и свађа произилазе од злого духа, и на основу овог ми их вређамо и тлачимо и клеветемо и чинимо им сваковрсно зло, уопште немајући у себи осећање љубави, која, како говори свети Павле, не чини зла ближњему, јер, заиста, прекрасни значај љубави открива се у томе, да ближњем не чини зла. Али ни њихова свештена поучавања, испуњења благодати Божије, која доносе спасење онима који их извршавају, дакле не просто онима који их чују, ни мудри примери нису могли да нас усмере на (узајамну) љубав, до тог степена смо тешко оболели од братомржње и опседнути болешћу мржње једних према другима, што је реално постало извор и родитељ свих зала. Зато вас молим, драга браћо и сестре, да празнујући овај апостолски и љубави испуњени празник Петра и Павла, свештених мужева, поревнујемо њиховој љубави и пожелимо да се слијемо у